

РЕШЕНИЕ

№ 408

гр. Перник, 02.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЕРНИК, ТРЕТИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на четвърти октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: БИСЕР ЦВ. ПЕТРОВ

Членове: КРИСТИАН Б. ПЕТРОВ

Борислава П. Борисова-Здравкова

при участието на секретаря ЕМИЛИЯ Г. ПАВЛОВА
като разгледа докладваното от КРИСТИАН Б. ПЕТРОВ Въззивно гражданско дело № 20231700500568 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 – чл. 273 ГПК.

С Решение № 664 от 26.06.2023 г. по гр.д. № 1288/2023 г. Районен съд - Перник е осъдил Общинско предприятие „Общинска собственост, спортни и Туристически обекти“, гр. Перник, ЕИК 0003867511616, да заплати на Б. А. Д. сумата 988.82лв.-обезщетение по чл.222 ал.4 вр. ал.3 КТ вр. чл.32 КТД от 2021г. при прекратяване на трудово правоотношение, след придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл.68 а КСО - съгласно действащия КТД 2021г. и представляваща разликата между присъденото обезщетение по гр.дело № 5098/2022г. ПРС в размер 6 мес. БТВ и предвиденото в чл.32 КТД от 2021г. обезщетение от 7 БТВ - при повече от 10 години трудов стаж, както и сумата 105.75лв.-законната лихва за забава върху обезщетението - главница, считано от 01.03.2022 до датата на исковата молба 20.03.2023г., както и законната лихва за забава върху обезщетението по главницата 988.82лв.- от датата на исковата молба 21.03.2023г. до окончателното изплащане.

В срока по чл. 259 от ГПК е депозирана въззивна жалба от Общинско предприятие „Общинска собственост, спортни и Туристически обекти“, гр. Перник, чрез адв. А. А., с която по подобри доводи постановеното от първоинстанционния съд решение се обжалва на

първо място като изцяло недопустимо, , при условията на евентуалност - незаконосъобразно, вкл. и в частта на разностите. Счита, че обжалваното решение е недопустимо по следните съображения:С влязлото в сила решение по делото по гр.д. №5098/2022 год. по описа на ПРС ОБЩИНСКО ПРЕДПРИЯТИЕ „ОБЩИНСКА СОБСТВЕНОСТ, СПОРТНИ И ТУРИСТИЧЕСКИ ОБЕКТИ" е осъдено да заплати на Б. А. Д. сумата 5 932.92 лева като обезщетение по чл.222, ал.4 във вр. с чл.222, ал.3 от КТ- в размер на 6 /шест/ брутни заплати. По настоящото дело е предявен същият иск, на същото основание и между същите страните: за заплащане на обезщетение по чл.222, ал.4 във вр. с чл.222, ал.3 от КТ за сума в размер на 988.82 лева- за придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст при прекратяване на трудовия договор на ищцата, в размер на още едно брутно възнаграждение съгласно КТД. Съдът е приел, че обезщетението на ищцата, което е било присъдено по гр.д.№5098/2022 год. по описа на ПРС е по чл.222 от КТ, а с настоящия иск се претендирало обезщетение по чл.32 от Колективния трудов договор/КТД/. Тези изводи на съда са неправилни. Обстоятелството, че съгласно чл.32 от КТД ищцата е имала право на обезщетение в увеличен размер: в размер на 7 брутни възнаграждения, но с влязлото в сила съдебно решение по гр.дело гр.д.№5098/2022г. присъденото ѝ обезщетение е в размер на 6 брутни трудови възнаграждения, не прави процесуално допустим последващ иск за същото обезщетение. Обстоятелството, че в чл.32 от КТД е предвиден увеличен размер на обезщетението по чл.222, ал.3 КТ не означава, че се касае за две отделни обезщетения, които да са дължими на различни правни основания, както е приел първоинстанционният съд. Тогава, когато в КТД е предвиден увеличен размер на обезщетението по чл.222, ал.3 и ал.4 КТ, то увеличеният размер, предвиден в КТД, не се отнася за друг вид обезщетение, дължимо се на друго основание, а за същото обезщетение, единствено в увеличен размер. Обезщетението по чл.222, ал.4 във вр. с ал.3 КТ не се дължи на ищцата на различни правни основания (на основание КТ и на основание КТД), както е приел първоинстанционният съд, тъй като с КТД може да се предвиди увеличен размер на обезщетение по чл.222 КТ. Предвид на това и когато в КТД е предвиден увеличен размер на обезщетението по чл.222 от КТ, се касае за едно и също обезщетение, което се дължи съгласно чл.222 от КТ, на едно и също основание, но само в различен размер от посочения в КТ. Обстоятелството, че по гр.д.№5098/2022 год. по описа на ПРС ищцата е предявила иск срещу ОБЩИНСКО ПРЕДПРИЯТИЕ „ОБЩИНСКА СОБСТВЕНОСТ, СПОРТНИ И ТУРИСТИЧЕСКИ ОБЕКТИ" да ѝ заплати обезщетение в размер на 6 брутни възнаграждения и този иск е уважен с влязло в сила решение, прави процесуално недопустимо да се предявява нов иск и да се постановява съдебно решение за същото обезщетение в размер на още едно брутно възнаграждение по чл.32 от КТ. Въз основа на изложените доводи се иска въззивният съд да обезсили като недопустимо обжалваното решение на РС, Перник, постановено по гр.дело № 20231720101288 по описа на РС, Перник за 2023 година. В случай, че приемете, че решението не е недопустимо, да го отмените изцяло като неправилно.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК е постъпил отговор от Б. А. Д., чрез адв. Г., с който по

подробни доводи се оспорва подадената въззивна жалба, като се твърди, че същата е неоснователна и недоказана, а атакуваното решение се сочи като допустимо и правилно. Предмет на настоящото дело не е обезщетението, което е предвидено в минимален размер по чл.222, ал.3, вр.ал.4 КТ - шест брутни трудови месечни възнаграждения, а разликата до уговореното и задължително обезщетение в по - голям размер с КТД от седем брутни трудови месечни възнаграждения - обстоятелство, което отново не се оспорва от работодателя. Уговореното в КТД не е било предмет на гр.д. №5098/2022 год. по описа на ПРС и тази разлика от едно допълнително брутно трудово месечно възнаграждение е дължима от работодателя, същото е предявено в срока по чл.358, ал.1, т.3 КТ и е допустимо, а доводите за някакъв частичен иск са неоснователни и не държат сметка за императивните норми на КТ и задължителността на уговореното в КТД по отношение на размера на обезщетението по чл.222, ал.3, вр.ал.4 КТ, още повече когато тази разлика между КТ и КТД не е била предмет на предходното дело. Въз основа на изложените доводи се иска въззивният съд да постанови решение, с което потвърди първоинстанционното решение като правилно и законосъобразно.

Пернишкият окръжен съд намира при извършената по реда на чл. 269, изр. 1 ГПК служебна проверка, че обжалваното решение е валидно и допустимо.

Доводите в жалбата за недопустимост на предявения иск и съответно недопустимост на първоинстанционното решение с оглед на чл. 298 и чл. 299 от ГПК са неоснователни. От мотивите и диспозитива на решението по гр.д.№5098/2022 г. на ПРС настоящият съдебен състав приема, че предметът на същото не е идентичен с предмета на гр.д. № 1288/2023 г. на РС-Перник, по което е постановено атакуваното решение. По първото делото предмет на претенцията е обезщетението, което е предвиденото в минимален размер по чл.222, ал.3, вр.ал.4 КТ, докато претенцията по гр.д. № 1288/2023 г. на РС-Перник касае договорно задължение на основание в КТД относно получаването на увеличен размер обезщетение по чл.222, ал.3 вр. чл.228, ал.2 КТ – или обезщетенията по двете дела се претендират на различни основания – обезщетения по КТ и КТД, като уговореното в КТД не е било предмет на воденото гр.дело № 5098/ 2022г. по описа на ПРС.

Съдът с оглед предмета на въззивното производство, очертан от въззивната жалба, доказателствата по делото и доводите на страните, намира от фактическа и правна страна следното:

Не са спорни, включително и пред настоящата въззивна инстанция, установените от доказателствата пред РС факти, че между страните е било налице валидно трудово правоотношение от ***, което е прекратено на *** към който момент ищцата е имала 42 години, 8 месеца и 24 дена осигурителен стаж (при изискуем 36 години и 2 месеца), поради което за нея е била налице предпоставката по чл. 222, ал. 4 КТ да се пенсионира на 60 години и 10 месеца, при навършени 61 години и 3 месеца. От тях ищцата е имала 15 години (без 4 дена) трудов стаж през последните 20 години при ответника (което е повече от изискуемите 10 години), поради което е налице предпоставката по чл. 222, ал. 3 КТ във втората хипотеза, предвиждаща обезщетение в размер на 6 брутни възнаграждения.

Съгласно разпоредбата на чл. 228, ал. 2 КТ размерите на посочените обезщетения, вкл. по чл. 222 се прилагат, доколкото в акт на Министерски съвет, в колективния трудов договор или в трудовия договор не са предвидени по-големи размери, т.е. размерите на плащането, установени в чл. 222, ал. 3 КТ, са минимални. Съгласно съдебно-икономическата експертиза пред РС при проверката от вещото лице е установено, че ищцата е член на синдикална организация „Подкрепа” на ОП „ОССТО” и като такъв ѝ е удържан и членски внос всеки месец. Към датата на прекратяване на трудовото правоотношение - 06.01.2022 г. е бил в сила Колективен трудов договор между ОП „ОССТО” и Синдикалната организация на СРС „Подкрепа”, действащ от 09.02.2021г. и срок на действие 2 години. От представения по делото КТД се установява, че чл. 32 предвижда, че съгласно чл. 228, ал. 2 от Кодекса на труда страните се договарят обезщетенията по чл. 222, ал. 3 от Кодекса на труда да бъдат в размер на brutното трудово възнаграждение за срок от седем brutни заплати - при работа най-малко 10 години при същия работодател.

Поради това са налице предпоставките на чл. 32 от КТД: към момента на придобиване на правото на обезщетение по чл. 222, ал. 3 КТ ищцата има трудов стаж при същия работодател повече от 10 години, поради което ѝ се дължи обезщетение от 7 brutни заплати. С Решение № 156 от 16.02.2023 г. по гр. д. № 5098/2022 г. на РС – Перник работодателят е осъден да заплати на ищцата brutно трудово възнаграждение за шест месеца, представляващо обезщетение по чл. 222, ал. 3 КТ, което следва да се приспадне от уговореното в чл. 32 КТД обезщетение, тъй като обезщетенията по КТ и КТД не се кумулират, т.е. разликата от едно БТВ е дължима от работодателя.

Съгласно чл. 228, ал. 3 КТ, приложима в конкретния случай, обезщетенията по този раздел, дължими при прекратяване на трудовото правоотношение, се изплащат не по-късно от последния ден на месеца, следващ месеца, през който правоотношението е прекратено, освен ако в колективния трудов договор е договорен друг срок. След изтичане на този срок работодателят дължи обезщетението заедно със законната лихва. В случая трудовото правоотношение е било прекратено на 06.01.2022 г., следователно задължението за заплащане на обезщетение по чл. 32 от КТД е възниквало с прекратяването на ТПО и не е било необходимо работникът да уведомява по какъвто и да е начин работодателя за наличието на подобно задължение. В случая този срок изтича на 28.02.2022 г., следователно от 01.03.2022 г. ответникът е в забава.

Съгласно съдебно-икономическата експертиза пред РС седмото дължимо brutно трудово възнаграждение на ищцата, представляващо обезщетение по чл.222, ал.3 от КТ, вр. чл.32 от КТД 2021 г. е в размер на 988,82 лв., а лихвата за забава върху главницата от 988,82 лв. е в размер на 105,75 лв. за период от 01.03.2022 г. до 20.03.2023 г.

Предвид гореизложеното, исквете са доказани по основание и в установения от съдебно-икономическата експертиза размер за сумата 988,82 лв. – главница и лихва за забава върху главницата от 988,82 лв. в размер на 105,75 лв. за периода от 01.03.2022 г. до 20.03.2023 г., в каквито размери и периоди са предявени исквете, ведно със законната лихва върху главницата, считано от исквата молба до окончателното изплащане.

С решението си РС е достигнал до идентични правни изводи и краен резултат с тези на въззивния съд и следва да бъде потвърдено, включително и в частта за разноските, правилно разпределени между страните при спазване на правилата по чл. 78 ГПК. Въззивната жалба е неоснователна.

По разноските

С оглед резултата от обжалването, на жалбоподателя не се дължат разноси по въззивното производство.

Въззиваемият претендира и доказва направен разноси по въззивното производство общо 250 лв. – заплатено адв. възнаграждение (съгласно представените доказателства и представения договор за правна защита, в който е отбелязано, че уговореното адв. възнаграждение от 250 лв. е платено изцяло в брой и списък по чл. 80 ГПК), които му се дължат от жалбоподателя изцяло, предвид неоснователността на жалбата.

По изложените мотиви, Пернишкият окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 664 от 26.06.2023 г. по гр.д. № 1288/2023 г. по описа на Районен съд – Перник.

ОСЪЖДА Общинско предприятие „Общинска собственост, спортни и Туристически обекти“, гр. Перник, БУЛСТАТ: 0003867511616, със седалище и адрес на управление - гр.Перник, пл."Свети Иван Рилски"№1А да заплати на Б. А. Д., ЕГН:*****, *** сумата 250 лв. - разноси по производството пред ОС - Перник.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на касационно обжалване, съгласно чл. 280, ал 3, т. 3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____